Allahs kärlek i Koranen
En teologisk, språklig och exegetisk studie

Inledning

Kärlek är ett centralt begrepp i många religiösa traditioner, men i islam är Allahs kärlek (ḥubb Allāh) ett begrepp som kräver noggrann teologisk och språklig analys. Den förekommer i Koranen både som en aktiv handling från Gud och som ett ideal för människan att sträva efter. Denna artikel undersöker begreppet utifrån *teologisk innebörd*, *språklig-retorisk struktur* och *klassisk samt modern tafsir*, med särskilt fokus på verser där Allah uttryckligen säger sig älska vissa grupper.

Teologisk innebörd

Allahs kärlek är inte en känslomässig impuls, utan en viljehandling som uttrycker Guds välbehag och närhet. Den är villkorad och riktad mot specifika egenskaper hos människan: *gudsfruktan (taqwā)*, *rättfärdighet (ʿadl)*, *tålamod (ṣabr)* och *renhet (ṭahāra)*. I sura al-Baqara 2:222 sägs: *”Allah älskar de som ångrar sig och de som håller sig rena.”* Detta visar att kärleken är kopplad till moraliskt och rituellt beteende, snarare än till människan i sig.

Enligt al-Saʿdī är Allahs kärlek en av Hans mest sublima egenskaper, men den är inte universell – den ges till dem som uppfyller vissa villkor. Ibn Kathīr betonar att kärleken innebär att Allah vägleder, belönar och skyddar den älskade. Al-Ṭabarī förklarar att kärleken här är ett uttryck för Guds vilja att belöna och upphöja den som är ren i kropp och själ.

Språklig och retorisk analys

Kärlek uttrycks i Koranen genom verbet *yuḥibbu* (han älskar) och substantivet *ḥubb* (kärlek). Dessa förekommer i form av *ism fāʿil* (älskande) och *ism mafʿūl* (älskad), vilket skapar en retorisk struktur där Allah är den aktiva parten och människan den mottagande. I sura Āl ʿImrān 3:31 sägs: *”Om ni älskar Allah, följ mig, så kommer Allah att älska er.”* Här används en konditionalstruktur (*in... fa...*) som retoriskt förstärker villkorligheten i kärleken.

Al-Jalālayn förklarar att denna vers är ett test: den som påstår sig älska Allah måste visa det genom att följa Profeten. Abdullah Yusuf Ali tolkar detta som en uppmaning till att förvandla känslomässig tro till praktisk lydnad, vilket i sin tur leder till Guds kärlek.

Tafsiröversikt

Vers 2:222
Allah älskar…”De som ångrar sig och är rena”
al-Ṭabarī: Belöning för renhet
al-Jalālayn: Renhet i kropp och själ
Ibn Kathīr: Ånger är nyckel till närhet
al-Saʿdī: Renhet är både fysisk och andlig
Bernström: Renhet är en väg till Gud
Yusuf Ali: Renhet är en form av dyrkan

Vers 3:31
Allah älskar…”De som följer Profeten”
al-Ṭabarī: Kärlek som belöning
al-Jalālayn: Test av sann tro
Ibn Kathīr: Följelse leder till välsignelse
al-Saʿdī: Följelse är tecken på sann kärlek
Bernström: Kärlek kräver handling
Yusuf Ali: Kärlek är inte bara känsla

Vers 5:54
Allah älskar…”De som är ödmjuka mot troende och starka mot otrogna”
al-Ṭabarī: Kärlek till de som försvarar tron
al-Jalālayn: Beskydd av gemenskapen
Ibn Kathīr: Kärlek till de som är lojala
al-Saʿdī: Kärlek till de som prioriterar Gud
Bernström: Kärlek är kopplad till lojalitet
Yusuf Ali: Kärlek är aktiv och selektiv

Slutsats

Allahs kärlek i Koranen är ett komplext begrepp som förenar *teologisk villkorlighet*, *språklig precision* och *moraliska ideal*. Den är inte allomfattande, utan riktad mot dem som visar *taqwā*, *ṭahāra*, *ṣabr* och *ittibāʿ* (följelse). Genom att analysera verserna med hjälp av klassisk tafsir och modern översättning framträder en bild av kärleken som en *gudomlig respons på mänsklig strävan*, snarare än en automatisk nåd.